NORAKSTS

Lieta Nr.130020514

104AA-0115-15/21

SPRIEDUMS

Rīgā, 2015.gada 27.februārī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:

tiesnese S.Gļazere

tiesneses Ž.Vēvere un B.Būmeistere

rakstveida procesā apelācijas kārtībā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, sakarā ar SIA /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/, pārstāvja /pers. B/ iesniegto apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014.gada 7.oktobra spriedumu.

Iepazinusies ar apelācijas sūdzības motīviem un administratīvās lietas materiāliem, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija

k o n s t a t ē j a,

Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Prevencijas pārvaldes Satiksmes uzraudzības biroja (turpmāk - VP GKPP PP SUB) Autopārvadājumu uzraudzības nodaļas vecākais speciālists /pers. C/ 2013.gada 5.septembrī SIA/Nosaukums A/ (turpmāk - Sabiedrība) sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PA973754 par to, ka 2013.gada 5.septembrī plkst.12.10 autoceļa P4 18km virzienā no Rīgas autovadītājs /pers. D/ vadīja transportlīdzekli Renault Magnum, ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/, ar puspiekabi ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/, ar kravu - pavadzīmi Nr.2013-239. Krava - bērzu kluči nav nostiprināta atbilstoši noteikumiem un nav licences kartītes kravu komercpārvadājumiem. Norādīts, ka ir pārkāpts 21.02.2012 Ministru kabineta noteikumu Nr.121 "Kārtība, kādā izsniedz, uz laiku aptur vai anulē speciālās atļaujas (licences) un licences kartītes komercpārvadājumu veikšanai ar autotransportu un izsniedz autopārvadājumu vadītāja profesionālās kompetences sertifikātus" (turpmāk - MK noteikumi Nr.121) 21.2.punkts un izdarīts Latvijas administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - Latvijas APK) 149.^{36} panta piektajā daļā paredzētais administratīvais pārkāpums. (lietas 10.lapa).

Ar VP Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja (turpmāk - VP RRP KPP SAPIB) Administratīvas nodaļas priekšnieces /pers. G/ 2013.gada 23.oktobra lēmumu Nr.PA973754 Sabiedrība saukta pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK 149.^{36}panta sestās daļas, uzliekot naudas sodu 160 latu apmērā.

Sabiedrība VP RRP KPP SAPIB Administratīvas nodaļas priekšnieces /pers. G/ 2013.gada 23.oktobra lēmumu Nr.PA973754 apstrīdēja VP GKPP Satiksmes drošības pārvaldē (turpmāk –VP GKPP SDP).

Ar VP GKPP SDP 2013.gada 11.decembra lēmumu Nr.57 nolemts VP RRP KPP SAPIB Administratīvās nodaļas priekšnieces /pers. G/ 2013.gada 23.oktobra lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.PA973754 atstāt negrozītu, bet Sabiedrības pilnvarotā pārstāvja /pers. B/ sūdzību noraidīt.

Par minēto lēmumu Sabiedrības pilnvarotā persona /pers. B/ iesniedza sūdzību Vidzemes priekšpilsētas tiesā, lūdzot lēmumu atcelt.

Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014.gada 7.oktobra spriedumu SIA /Nosaukums A/ pilnvarotās personas /pers. B/ sūdzība noraidīta, bet VP GKPP SDP 2013.gada 11.decembra lēmums Nr.57 atstāts negrozīts.

Pirmās instances tiesas tiesnese pievienojās iestādes lēmumā ietvertajai motivācijai un uzskatīja, ka tajā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams.

Secināja, ka lietā nepastāv strīds par to, ka 2013.gada 5.septembrī plkst.12.10 autoceļa P4 18km virzienā no Rīgas autovadītājs /pers. D/ vadīja Sabiedrības turējumā esošo transportlīdzekli Renault Magnum, ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/, ar puspiekabi ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/, ar kravu (bērza kluči) - pavadzīme Nr.2013-239. Nav arī strīda, ka Sabiedrība 2013.gada 5.septembrī veica kravas komercpārvadājumu.

Lietā ir strīds par to, vai pamatoti konstatēts administratīvais pārkāpums Sabiedrības darbībās, un vai Sabiedrība ir pamatoti saukta pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK 149.^{36} panta piektās daļas.

Attiecībā par sūdzībā norādīto, ka Lēmumā ignorēts fakts, ka 2013.gada 23.oktobra lēmumā norādīts, ka Sabiedrība pārkāpa Latvijas APK 149.^{36}panta sesto daļu, nepārliecinoties par to, ka Protokols ir sastādīts par Latvijas APK 149.^{36}panta piektās daļas pārkāpumu, pirmās instances tiesa secināja, ka tiesu praksē ir atzīts, ka ne katra kļūda, kura pieļauta administratīvā pārkāpuma lietas lietvedībā, ir pamats lēmuma atcelšanai un administratīvās pārkāpuma lietas izbeigšanai. Ja kļūda ir nebūtiska un nevarēja novest pie nepareiza lēmuma pieņemšanas, tās dēļ lēmuma par personas saukšanu pie administratīvās atbildības nav atceļams (sk. Augstākās tiesas senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 5.novembra spriedumu lietā SKA- 317).

Pirmās instances tiesas tiesnese secināja, ka 2013.gada 23.oktobra lēmumā tika pieļauta pārrakstīšanās kļūda, norādot, ka izdarīts 149.^{36}panta sestajā daļā paredzētais administratīvais pārkāpums. Tiesnese, vērtējot lietā esošos pierādījumus to kopsakarā, konstatēja, ka Sabiedrība ir saucama pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK 149.^{36}panta piektās daļas, jo arī 2013.gada 23.oktobra lēmumā norādītās Sabiedrības darbības un noteiktā soda sankcija atbilst Latvijas APK 149.^{36}panta piektajā daļā paredzētajam administratīvajam pārkāpumam, līdz ar ko, pieļauto pārrakstīšanās kļūdu nav pamata uzskatīt par tik būtisku procesuālu pārkāpumu, kura dēļ lēmums būtu atceļams.

Pirmās instances tiesas tiesnese atzina par nepamatotu sūdzībā norādīto viedokli, ka MK noteikumu 21.2. apakšpunkts neuzliek par pienākumu Sabiedrībai saņemt licenci vai licences kartīti komercpārvadājumiem, bet uzliek par pienākumu kompetentai iestādei izsniegt licences kartīti katram autotransporta līdzeklim, kas tiek izmantots komercpārvadājumu veikšanai, līdz ar ko, VP nedz Protokolā, nedz arī 2013.gada 23.oktobra /pers. G/ lēmumā, nav norādījusi pareizo atsauci uz speciālo tiesību normu, kura pēc iestādes viedokļa tika pārkāpta no Sabiedrības puses, līdz ar to /pers. G/ lēmums ir prettiesisks.

Šādu secinājumu tiesnese pamatoja ar Autopārvadājumu likuma 1.panta pirmās daļas 26.punkta, 6.panta pirmās daļas, 6.panta otrās daļas, 6.panta trešās daļas un 1.panta pirmās daļas 18.^{1} punkta normām.

Pirmās instances tiesas tiesnese norādīja, ka lietas materiālos esošā Eiropas Kopienas atļauja Nr.EK-004584, dod tiesības Sabiedrībai veikt starptautiskos komercpārvadājumus, nevis tiesības komercpārvadājumus veikt ar attiecīgo transportlīdzekli. Ņemot vērā to, ka attiecībā uz minēto transportlīdzekli un puspiekabi noteiktajā kārtībā nav izsniegta licences kartīte kravu komercpārvadājumiem un to, ka Latvijas APK 149.^{36}panta piektā daļa paredz saukšanu pie atbildības par pasažieru vai kravas komercpārvadājuma veikšanu bez noteiktā kārtībā izsniegtas licences kartītes vai Eiropas Kopienas atļaujas kopijas, ir pamatoti konstatēts MK noteikumu Nr.121 21.2.punkta, kas nosaka licences kartītes izsniegšanas kārtību, pārkāpums.

Pirmās instances tiesas tiesnese, vērtējot Sabiedrības argumentu, ka licence kravu pārvadājumiem un licences kartīte ir divi atšķirīgi jēdzieni Autotransporta likuma izpratnē norādīja, ka /pers. M/ pārbaudes laikā nevarēja uzrādīt kravu pārvadātāja licenci, bet MK noteikumu Nr. 121 31 .punkts nosaka, ka licences kartītei jābūt transportlīdzeklī, ar ko tiek veikts autotransporta komercpārvadājums, secināja, ka protokolā norādītajam transportlīdzeklim licences kartīte ir izsniegta 2013.gada 12.septembrī, tas ir, pēc pārkāpuma konstatēšanas, tādējādi, kravas komercpārvadājums tika veikts bez noteiktā kārtībā izsniegtas licences kartītes.

Pirmās instances tiesas tiesnese norādīja, ka Sabiedrībai 2013.gada 6.septembrī adresēts paziņojums Nr.20/10/5/2-41914 par ierašanos uz administratīvās lietas izskatīšanu, norādot, ka Sabiedrības pilnvarotai personai jāierodas uz administratīvās lietas izskatīšanu un lēmuma pieņemšanu 2013.gada 24.septembri paziņojuma norādītajā laikā un vietā, kā arī lietas materiālos atrodas RRP KPP SAPIB Meklēšanas nodaļas galvenā inspektora Valsts amatpersona 2013.gada 3.decembra ziņojums, kurā norādīts, ka 2013.gada 24.septembrī tika izskatīta Sabiedrības administratīvā pārkāpuma lieta un uz lietas izskatīšanu ieradās Sabiedrības valdes loceklis /pers. O/. Lietas izskatīšanas laikā Sabiedrības valdes loceklis /pers. O/ iesniedza rakstisku paskaidrojumu par lietas būtību, kā arī lūgumu atlikt lietas izskatīšanu līdz 2013.gada 17.oktobrim, jo firmas pārstāvis /pers. B/ ir atvaļinājumā. Vienojās, ka pārstāvis /pers. B/ uz lietas izskatīšanu ieradīsies 2013.gada 22.oktobrī. Minētā persona uz lietas izskatīšanu 2013.gada 22.oktobrī neieradās, līdz ar to, lieta tika izskatīta bez pārstāvja klātbūtnes 2013 .gada 23 .oktobrī.

Pirmās instances tiesas tiesnese norādīja, ka tiesu praksē ir nostiprinājusies atziņa, ka amatpersonu, tostarp arī policijas darbinieku liecības un paskaidrojumi nav absolūti ticami un neapstrīdami, tomēr tiem ir augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieks sniedzis nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi.

Vērtējot policijas darbinieka /pers. P/ ziņojumā aprakstītos apstākļus, pirmās instances tiesas tiesnese secināja, ka lietā nav nekādu ziņu, ka policijas darbinieks /pers. P/ būtu nekompetents vai jebkādu iemeslu dēļ ieinteresēts nepatiesu apstākļu izklāstā. Sabiedrība nav iesniegusi nekādas ziņas un pierādījumus, kas liecinātu, ka policijas darbinieks /pers. P/ jebkādu iemeslu dēļ būtu ieinteresēts šādai nelikumīgai rīcībai.

Turklāt Sabiedrība nenoliedz, ka bija saņēmusi 2013.gada 6.septembra paziņojumu Nr.20/10/5/2- 41914 un, ka tās valdes loceklis bija ieradies uz lietas izskatīšanu 2013.gada 24.septembrī.

Vērtējot minētos apstākļus pirmās instances tiesas tiesnese secināja, ka nav pamatots apgalvojums, ka Sabiedrībai nebija zināms par lietas izskatīšanas laiku un vietu.

Attiecībā par sūdzībā norādīto, ka VP nebija tiesiska pamata sastādīt Protokolu bez Sabiedrības pārstāvja klātbūtnes, pirmās instances tiesas tiesnese norādīja, ka atbilstoši Latvijas APK 248.[1]panta nosacījumiem un konkrētās lietas apstākļiem, ievērojot administratīvā pārkāpuma izdarīšanas un konstatēšanas apstākļus, konkrētajā situācijā pastāvēja objektīvi iemesli protokola sastādīšanai bez juridiskās personas - sūdzības iesniedzējas pārstāvja klātbūtnes, jo tās pārstāvis nebija klāt pārkāpuma konstatēšanas brīdī. No lietas materiāliem izriet, ka atbilstoši minētajai tiesību normai, administratīvā pārkāpuma protokola eksemplārs nosūtīts Sabiedrībai ierakstītā sūtījumā, tādējādi ar tā saturu Sabiedrība iepazinusies un lietā esošais protokola eksemplārs nevar saturēt pie administratīvās atbildības sauktās personas parakstu.

Ņemot vērā minēto, pirmās instances tiesas tiesnese uzskatīja, ka pārsūdzētais lēmums pēc būtības ir tiesisks un pamatots, sods ir piemērots pamatoti, ir pārkāpumam atbilstošs, samērīgs un atstājams spēkā. Savukārt, pārējos sūdzības iesniedzēja argumentus nevērtēja, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, jo, tie nevar ietekmēt pieņemto nolēmumu.

Par pirmās instances tiesas spriedumu SIA /Nosaukums A/ pilnvarotais pārstāvis /pers. B/ iesniedza apelācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014.gada 7.oktobra spriedumu.

Sūdzībā norādīts, ka tiesa ignorēja Latvijas APK 274.panta otrās daļas 6.punkta nosacījumus, nav norādījusi pierādījumus, uz kuriem pamatoti secinājumi, un argumenti, uz kuru pamata pierādījumi noraidīti, kas Sabiedrības ieskatā ir būtisks procesuāls pārkāpums.

Norāda, ka saskaņā ar tiesu praksē paustajām judikatūras atziņām, normas, kas attiecas uz administratīvā akta pamatojumu, tiek atzītas par būtiskām procesuālām normām. Pamatojuma neiekļaušana administratīvā akta saturā ir atzīstama par procesuālo pārkāpumu, jo nav ievērots pamatojuma princips, ar ko saprot faktisko un tiesisko apstākļu, kā arī lietderības apsvērumu norādi administratīvajā aktā. Administratīvā akta pamatojums ir nepieciešams, lai adresāts pārliecinātos par tā pareizību, gan arī lai kalpotu kontrolei, ko veic tiesa (sk. J. Briede. Administratīvā akta forma un sastāvdaļas // Latvijas Vēstnesis. Jurista Vārds, 2004. gada 17. februāris, Nr. 6).

Nepiekrīt spriedumā norādītajam, ka 2013.gada 23.oktobra lēmumā tika pieļauta pārrakstīšanas kļūda, uzskatot, ka /pers. V/ lēmumā apzināti ignorēja to faktu, ka /pers. G/ savā 2013.gada 23.oktobra lēmumā norādīja, ka Sabiedrība pārkāpa Latvijas APK 149.[36]panta sesto daļu, pat nepārliecinoties par to, ka 2013.gada 5.septembra administratīvo pārkāpumu protokols PA973754 ir sastādīts par Latvijas APK 149.[36]panta piektās daļas pārkāpumu. Savukārt lēmuma 2.lapaspusē /pers. V/ norādīja, ka Sabiedrība pārkāpa Latvijas APK 149.[36]panta piekto daļu, kas ir pretrunā ar 2013.gada 23.oktobra /pers. G/ lēmumu.

Ņemot vērā iepriekšminēto, nesaprot pēc kādas tiesību normas Sabiedrība tiek saukta pie administratīvās atbildības.

Atsaucas uz Satversmes tiesas 2002.gada 20.jūnija spriedumā lietā Nr.2001-17-0106 secinājumu daļas 2.punkta 2.rindkopā paustajiem secinājumiem.

Sabiedrība uzskata par nepamatotu un prettiesisku sprieduma motīvu daļas 8.un 9.lapaspusē norādīto /pers. G/ pieņemtā lēmuma papildus motivāciju ar speciālajām tiesību normām, norādot atsauces uz Autopārvadājumu likumu.

Uzskata, ka tiesa pārsniedza savas pilnvaras, izskatot lietu, jo faktiski ar sprieduma motivāciju mainīja /pers. G/ pieņemto lēmumu pēc būtības. Autopārvadājumu likuma tiesību normu pārkāpums netika iekļauts nedz administratīvā pārkāpuma protokolā, nedz arī /pers. G/ pieņemtajā lēmumā, līdz ar to tiesai nebija tiesiska pamata ignorēt sabiedrības Sūdzībā minētos argumentus, ka Latvijas APK 149.[36]panta piektā daļa ir blanketa tiesību norma, kura noteic atbildību par pārkāpumu, kas izriet no citu tiesību normu pārkāpuma, un piemērojama tikai tad, ja citā normatīvajā aktā ir precīzi noteikts tiesiskais pienākums un tā izpildes kārtība, bet persona to nav ievērojusi.

Norāda, ka 2012.gada 21.februāra MK noteikumu 21.2. apakšpunkts nav imperatīvā tiesību norma attiecībā pret Sabiedrības darbību vai bezdarbību, šī tiesību norma neuzliek par pienākumu Sabiedrībai saņemt licenci vai licences kartīti komercpārvadājumiem, bet uzliek par pienākumu kompetentai iestādei izsniegt licences kartīti katram autotransporta līdzeklim, kas tiek izmantots komercpārvadājumu veikšanai.

Sūdzības iesniedzējs secina, ka Valsts policija nedz Protokolā, nedz arī 2013.gada 23.oktobra /pers. G/ lēmumā, nav norādījusi pareizo atsauci uz speciālo tiesību normu, kura pēc iestādes viedokļa tika pārkāpta līdz ar to /pers. G/ lēmums ir prettiesisks.

Vērš uzmanību, ka Valsts policija kā iestāde administratīvā pārkāpuma lietā Nr.520/PD525045, 2013.gada 11.novembra lēmumā Nr.16, pie līdzīgiem apstākļiem, kad administratīvā pārkāpuma protokolā netika norādītā speciālā tiesību norma, uzskatīja šo procesuālo pārkāpumu par būtisku un par pietiekamu, lai izbeigtu administratīvo lietvedību.

Norāda ka lēmumā konstatēts, ka: "Administratīvā pārkāpuma protokolā nav atspoguļots, ka būtu pārkāpts kāds šo noteikumu nosacījums. Minētā rezultātā pie atbildības sauktajai personai nav bijusi skaidra pārkāpuma būtība. Tādējādi, atzīstams, ka lietā pieļauts procesuāls pārkāpums - nav norādītas pārkāptas tiesību normas, kas ietekmē lēmuma rezultātu un pastāv pamats lietvedības izbeigšanai..."

Uzskata, ka tiesa ignorēja Sabiedrības argumentu, ka lēmumā /pers. V/ ignorēja, ka lietā esošie pierādījumi ir savstarpēji pretrunīgi, un lai novērstu šis pretrunas Valsts policijas inspektoram bija nepieciešams kaut vai uzrakstīt ziņojumu par lietas apstākļiem, kas netika uzskatīts par nepieciešamo no iestādes puses.

Vērš uzmanību, ka licence kravu pārvadājumiem un licences kartīte ir divi atšķirīgi jēdzieni Autopārvadājuma likuma izpratnē. Licencei kravu komercpārvadājumiem un licences kartītei ir paredzēti pavisam atšķirīgi izsniegšanas nosacījumi un kārtība.

Lēmumā analizējot pierādījumus, /pers. V/ nekonstatēja, ka akta ailē "Konstatētie pārkāpumi", Valsts policijas inspektors Valsts amatpersona norādīja, ka SIA nav licences kravu komercpārvadājumiem.

2013.gada 5.septembra /pers. M/ paskaidrojumā arī tika norādīts, ka viņš nevarēja uzrādīt licenci kravu komercpārvadājumiem, kas ir pretrunā ar lietā esošiem materiāliem, jo Sabiedrībai ir derīgas licences kravu komercpārvadājumiem. Savukārt, protokolā Valsts policijas inspektors Valsts amatpersona jau norāda pavisam citu fakta konstatāciju, ka Sabiedrībai tomēr nav licences kartītes kravu komercpārvadājumiem.

Sabiedrība uzskata, ka tiesa nepamatoti sprieduma 9.lapaspusē norādīja, ka pievienojas iestādes Lēmumā minētam argumentam, un ka iestādei bija tiesības sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu, pat neaicinot Sabiedrības pārstāvi piedalīties administratīvā protokola sastādīšanā, sniegt paskaidrojumus un citādi izlietot savas likumā paredzētās tiesības.

Sabiedrība norāda, ka iestāde pieņemot lēmumus pārkāpa Latvijas APK 260.panta noteiktās tiesības piedalīties lietas izskatīšanā, pārkāpa Latvijas APK 268.[1]panta pirmās daļas nosacījumus, jo nav nosūtījusi paziņojumu par lietas izskatīšanas vietu un laiku.

2013.gada 24.septembri Sabiedrības pārstāvis bija ieradies uz administratīvas lietas izskatīšanu, iesniedza lūgumu par lietas izskatīšanas atlikšanu, kā rezultātā galvenais inspektors Valsts amatpersona pieņēma lēmumu par lietas izskatīšanas atlikšanu.

/pers. V/ lēmumā nepamatoti un nepatiesi norādīja, ka /pers. P/ mutiski vienojas ar Sabiedrības pārstāvi /pers. O/ par lietas izskatīšanas laiku 2013.gada 22.oktobrī, jo tādas vienošanās nebija, /pers. P/ ir paziņojis /pers. O/, ka nosūtīs uz sabiedrības juridisko adresi paziņojumu par lietas izskatīšanas nozīmēšanas vietu un laiku. Pat ja pieļautu iespēju, ka /pers. P/ tomēr vienojās ar /pers. O/ par lietas izskatīšanas laiku, tad tas lietā būtu noformēts rakstveidā, par tādu vienošanās lietā jābūt /pers. O/ paraksts, kas no lietā esošajiem materiāliem nav konstatējams. Arī Lēmuma 6. lapaspuse norādītais apstāklis, ka lietas materiāliem ir pievienots 2013.gada 3.decembra /pers. P/ ziņojums, norāda uz to, ka ziņojums bija uzrakstīts tikai pēc 2013.gada 30.oktobra sūdzības iesniegšanas, nevis tad, kad tika pieņemts lēmums par lietas izskatīšanas atlikšanu un iespējamo mutisko vienošanās starp /pers. P/ un /pers. O/. Iepriekšminētais ļauj pamatoti secināt, ka /pers. P/, pēc sūdzības saņemšanas, ar savu ziņojumu mēģināja izvairīties no disciplinārās atbildības, kā rezultātā pievienoja savu nepatieso ziņojumu pie lietas materiāliem.

Vērš uzmanību, ka tiesa spriedumā ignorēja sūdzībā minētos argumentus, ka /pers. G/, pieņemot lēmumu, nav konstatējusi, ka, sastādot protokolu, tika pārkāpta Latvijas APK 248.panta 3., 4. un 5. daļa.

Valsts policijai nebija tiesiska pamata sastādīt protokolu bez sabiedrības pārstāvja klātbūtnes, tādējādi pārstāvim prettiesiski tika liegts piedalīties protokola sastādīšanā, uzreiz sniegt paskaidrojumus Lietā, Sabiedrības pārstāvim netika izskaidrotas Latvijas APK 260.panta tiesības, par ko arī nav paraksta protokolā.

Uzskata, ka lietā nav objektīvu iemeslu kādēļ protokolu nebija iespējas sastādīt Sabiedrības pārstāvja klātbūtnē, līdz ar to rupji tika pārkāptas

Latvijas APK 1.panta un 7.panta 2.daļas nosacījumi.

Sabiedrība pilnīgi nepiekrīt tiesas sprieduma 9.lapaspusē minētajam argumentam, ka pie lietā norādītiem apstākļiem, pastāvēja objektīvi iemesli, lai sastādītu administratīvā pārkāpuma protokolu bez Sabiedrības pārstāvja klātbūtnes, jo nav neviena pierādījuma tam, ka no iestādes puses tika veikts kaut vai mēģinājums aicināt Sabiedrības pārstāvi uz administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanu.

Valsts policijas darbiniekiem notikuma vietā bija iespēja no transportlīdzekļa vadītāja noskaidrot Sabiedrības pārstāvja telefonu, sazināties un kaut vai telefoniski aicināt piedalīties protokola sastādīšanā, ko policijas darbinieki nav izdarījuši.

Norāda, ka šajā gadījumā Latvijas APK tiesību normas neparedz obligāti sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu uz vietas, līdz ar to Valsts policijai bija visas iespējas, lai aicinātu Sabiedrības pārstāvi piedalīties protokola sastādīšanā vēlāk pēc lietas materiālu izvērtēšanas.

Izvērtējot apelācijas sūdzībā norādītos argumentus un ievērojot Latvijas APK 289.^{20} panta pirmās daļas nosacījumus, tiesu kolēģija secina, ka apelācijas sūdzības iesniegšanas kārtība ir ievērota un saskaņā ar Latvijas APK 289.^{21} panta nosacījumiem apelācijas sūdzība apgabaltiesā ir izskatāma rakstveida procesā.

Tiesu kolēģija, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, pārbaudījusi lietas materiālus un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, atzīst, ka iesniegtā apelācijas sūdzība ir noraidāma, bet Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014.gada 7.oktobra spriedums atstājams negrozīts.

Saskaņa ar Latvijas APK 289.^{21}panta un 289.^{22}panta nosacījumiem apelācijas instances tiesa ievēro šī kodeksa divdesmit trešajā „a" nodaļā noteikto tiesvedības kārtību un taisa nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā atbilstoši minētās nodaļas prasībām.

Tiesu kolēģija, izvērtējot apelācijas sūdzībā izvirzītos argumentus, secina, ka tajā nav norādītas kādas jaunas ziņas par faktiem, kas nebūtu zināmas un izvērtētas pirmās instances tiesā, un būtu par pamatu pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanai.

Ņemot vērā iepriekš norādīto, tiesu kolēģija secina, ka apelācijas sūdzībā norādītie argumenti par faktiskajiem pārkāpuma apstākļiem, to juridiskais pamatojums, kopumā ir jau izvērtēti Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014.gada 7.oktobra spriedumā un tiesu kolēģija atzīst, ka tajā norādītais pamatojums ir pareizs un pietiekams, tam pievienojas, līdz ar to atbilstoši LAPK 289.^{13}panta trešajai daļai izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Par sūdzībā norādīto, ka ar VP GKPP Satiksmes drošības pārvaldes 2013.gada 11.novembra lēmumu Nr.16, kurā līdzīgā lietā jau iestādē administratīvā lietvedība izbeigta, jo administratīvā pārkāpuma protokolā nav atspoguļots, kādu speciālo tiesību normu iesniedzējs ir pārkāpis, tiesu kolēģija norāda, ka tas nevar būt par pamatu lietvedības izbeigšanai šajā lietā.

Izskatāmajā lietā Sabiedrība ir saukta pie administratīvās atbildības par Latvijas APK 149.^{36}panta piektās daļas, bet no VP GKPP Satiksmes drošības pārvaldes 2013.gada 11.novembra lēmuma Nr.16 izriet, ka administratīvā pārkāpuma protokols sastādīts par Latvijas APK 149.^{33}panta trešajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu. Tādējādi nevar atzīt ka šajās lietās būtu vienādi apstākļi. Turklāt tiesu kolēģijas rīcībā nav ziņu vai VP GKPP Satiksmes drošības pārvaldes 2013.gada 11.novembra lēmums Nr.16 nav pārsūdzēts un ir stājies spēkā.

Tiesu kolēģija neiekrīt sūdzībā paustajam viedoklim, ka administratīvā pārkāpuma protokolā nav norādīta pareiza atsauce uz speciālo tiesību normu, kuru Sabiedrība būtu pārkāpusi.

MK noteikumu Nr.121 „Kārtība, kādā izsniedz, uz laiku aptur vai anulē speciālās atļaujas (licences) un licences kartītes komercpārvadājumu veikšanai ar autotransportu un izsniedz autopārvadājumu vadītāja profesionālās kompetences sertifikātus" 21.punkta 21.2. apakšpunkts nosaka - kompetentā iestāde, pamatojoties uz lēmumu par licences izsniegšanu, izsniedz licences kartīti katram autotransporta līdzeklim, kas tiek izmantots komercpārvadājumu veikšanai. Licences kartīti izsniedz uz laiku, kas nepārsniedz 12 mēnešus, šādu veidu autotransporta komercpārvadājumiem kravas komercpārvadājumiem ar kravas automobiļiem Latvijas teritorijā: kravas komercpārvadājumiem ar kravas automobiļiem Latvijas teritorijā [..].

Lai gan MK noteikumi Nr.121 paredz kārtību, kādā izsniedz, uz laiku aptur vai anulē speciālās atļaujas (licences) un licences kartītes komercpārvadājumu veikšanai, no minētās tiesību normas satura nepārprotami saprotams, ka katram transportlīdzeklim, kas tiek izmantots komercpārvadājumu veikšanai ir jābūt izsniegtai licences kartītei.

Tiesu kolēģija uzskata, ka ar lietas materiālos esošajiem pierādījumiem ir pilnībā pierādīta pārkāpēja vaina Latvijas APK 149.^{36}panta piektajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanā.

Ņemot vērā minēto, tiesu kolēģija atzīst, ka izskatāmajā lietā pārkāpējam administratīvais sods piemērots pamatoti un tiesiski, līdz ar to, ņemot vērā administratīvā soda preventīvo raksturu, tiesu kolēģija uzskata, ka ar to ir iespējams sasniegt Latvijas APK 22. pantā noteikto mērķi – administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiesību pārkāpējs un citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Pārējos sūdzībā norādītos argumentus tiesu kolēģija nevērtē, jo tie jau ir izvērtēti pirmās instances tiesas spriedumā.

Ievērojot iepriekš izklāstīto, tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums ir likumīgs un atstājams negrozīts, bet apelācijas sūdzība ir noraidāma kā nepamatota.

Pamatojoties uz Latvijas APK 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, 289.^{21}pantu, 289.^{22}pantu, Krimināllietu tiesu kolēģija

n o s p r i e d a

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014.gada 7.oktobra spriedumu atstāt negrozītu, bet SIA /Nosaukums A/ pārstāvja /pers. B/ iesniegto apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnese /personiskais paraksts/ S.Gļazere

Tiesnese /personiskais paraksts/ Ž.Vēvere

Tiesnese /personiskais paraksts/ B.Būmeistere

NORAKSTS PAREIZS.

Rīgas apgabaltiesas

Krimināllietu tiesu kolēģijas tiesnese S.Ģ̧azere

Rīgā, 2015.gada 27.februārī